

ת"פ 68711/12 - מדינת ישראל נגד הדסה אברהמי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-12-68711 מדינת ישראל נ' אברהמי

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוחזון, תביעות ירושלים המאשימה
נגד הדסה אברהמי
הנאשמה ע"י ב"כ עו"ד רלי אבישר רווה

גזר דין

כתב האישום

הנאשמה הורשעה על-פי הודהתה בביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בגין שבעת שימושה בביתה מטפלת לתינוק כבן 7 חודשים, הכתה אותו הנאשמה בכתפו, כשהיא האחראית עליו, והוא מוגדר כחסר ישע.

מהלך הדיון

הצדדים הגיעו להסדר, לפי תודה הנאשמת בכתב האישום כלשונו (תוך **התעלמות** מכתב אישום מתוקן שהוגש מאוחר יותר), היא תשלח לשירות המבחן לעריכתتسקייר שיבחן גם את שאלת ביטול הרשותה, והמאשמה תבחן את עמדתה לאחר קבלת הتسקייר ובהתאם ל מבחנים שבסיקה בנוגע לסוגיית ביטול הרשותה.

تسקייר שירות המבחן

מההتسקייר שהוגש עליה, כי הנאשמת, כבת 65, נשואה, אם לאربעה ילדים בוגרים וסבטה לנכדים. ביום היא עובדת כסיעת לגנטת במשרה חילקית, ולכל אורך חייה, עבדה כמטפלת לפעוטות בביתה. היא נולדה למשפחה תומכת וחיויבית, סיימה 12 שנות לימוד עם תעודה בגרות מלאה, ולא התגייסה לצבא בשל אורח החיים הדתי שניהלו הוריה. היא נשאה כשהיתה כבת 20, וברבבות השנים הפכה לאם ולסבתא, והיחסים המשפחתיים תוארו באופן חיובי. שירות המבחן עמד על הדינמיקה הזוגית בין הנאשمة לבין בעלה. השירות הדגישי, כי לכל אורך חייה הבוגרים, במשך כ-35 שנה, עבדה הנאשمة עם פעוטות, והוא רואה בעיסוק זה משמעות רבה, והוא מהווע נדבר מרכז' בזיהותה. היא הציגה לשירות המבחן (כמו גם לבית המשפט) מכתבי הוקירה, תודה והמלצה רבים מהורי הפעוטות שבהם טיפולה, המשבחים אותה על פועלה ועל הקשר החם עם הילדים. ביום היא סובלת מבעיה רפואית עליה עמד שירות המבחן. לנאשמת אין רישום פלילי קודם.

עמוד 1

אשר לנשיבות ביצוע העבירה ספירה הנאשמת, כי התלבטה אם לקבל את הפעוט לטיפולה, בשל חוסר שקט שאפיין אותו. לדבירה, נכנעה לחץ האם לקבל את הפעוט, שנדרחה על-ידי מטפלות אחרות, תוך שהובאה, כי מדובר בטיפול לתקופת ניסיון קצרה. שירות המבחן סבר, כי בהתנהלות זו התגלה מאפיין מרכזי של הנאשمت, והוא רצונה לרצות את סביבתה. הטיפול בפעוט לא היה על רקע דחק כספי, שכן הנאשمت ספירה לשירות המבחן, כי הייתה מעין "רשימת המתנה" של פעוטות לטיפולה באותה עת. שירות המבחן התרשם, כי למורת הקoshi בטיפול בפעוט בשל מאפייניו, הצלילה הנאשמת להתמודד עמו באופן חיובי ואף נפתחה הטבה בהתנהלותו. אלא שלאחר תקופה חלה רגرسיה במצבו של הפעוט, והנאשمت התקשתה להרגיעו ולגרום לכך שייחל לבכות כפי שהרבה לעשות במהלך שעوت ארוכות. משכשלו מאמציה, ומtower תסכול, ביצעה את העבירה כלפיו.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשمت הביעה צער וחרטה על המעשים, ספירה, כי הם חריגים להתנהלהה לאורך כל חייה, הצעירה על עצמת הנפש שנגרמה לפוט ולאמו, והביעה בשוה וחרטה. היא אף צינה, כי "גבולה עצמה" והפיקה לקחים, דוגמת סגירת הפעוטון בביתה ומעבר לעובודה למען ציבורו כסיעת מחליפה. היא גם נעזרת באחריות עליה במקרי קושי בעת העבודה.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר באשה בעלת מערכת ערכים תקינה, שלכל אורך חייה זכתה בשבחים על עבודתה עם פעוטות, עובודה לה היא מייחסת חשיבות רבה. שירות המבחן התרשם מנטיילת אחריות מלאה, מחרטה כנה ומהיות ההליך הפלילי גורם מרתקע עבור הנאשמת. השירות לקח בחשבון את גילה ואת מצבה הבריאותי של הנאשمت, ואת הסיכון שתישלל ממנה האפשרות לעבוד בתחום עבודתה עם פעוטות, וכן המליץ על ביטול הרשותה, תוך הטלת של"ז בהיקף 180 שעות.

ראיות וטיעונים לעונש

במסגרת הריאות לעונש, הוגשו מכתבי הוקירה רבים של הורים שהנאשمت טיפולה בילדיםיהם. מהמכתבים המתפרטים על פני תקופה ארוכה (החל משנת 2000), עולה שוב ושוב תחושת הוקרת התודה על טיפול מסור, חם ואוהב בילדים, רצוף דאגה ושמירה על תנאים מיטבים לעוללים. חלק מההורים הדגישו עד כמה יכול לצתת "בראש שקט" לעובודתם בידיעה שילדיםיהם נמצאים לטיפול המסור של הנאשמת. אחרים התייחסו אליה כאיל"ס בתוא טובה", מסורה ואוהבת שהרעליפה על הילדים אהבה וחום. יצוין, כי המכתבים נכתבו "זמןאמת" ולא לצורך ההליך המשפטי.

ב"כ המאשימה הדגישה את התופעה הנרחבת לה נחשפו בשנים האחרונות בקטינים על-ידי מטפליהם, ואת הצורך למגרר תופעה זו. ב"כ המאשימה סקרה, כי לא ניתן לקבל את הסבירי הנאשمت לכשל שלה, והיה עליה לעזר בטרם התדרדר המצב. עוד טענה, כי מעשה של הנאשמת פוגעים הן בעוללים והן ביכולת הוריהם לחת אמון במיעוטם על הטיפול בוקר להם מכל. ב"כ המאשימה טוענה למתחם ענישה שבין מסר על-תנאי ועד מסר חוזדי מסר בודדים. היא התנגדה לביטול הרשותה של הנאשמת, משומם שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי שייגרם לה כתוצאה מכך. היא ביקשה להטיל על הנאשמת של"ז בהיקף שהומלץ, מסר מותנה ופיצוי להורי הפעוט.

לשאלתי מדוע תיק זה לא הוגש על-ידי הפרקליטות, מסרה ב"כ המאשימה כי הפרקליטות בchnerה את התקיק וסבירה כי הסמכות נתונה לתביעה בנسبות המקירה.

ב"כ הנאשمت עדשה על כך שאין קשר בין המקרים שניתן להם הד תקשורת לבין המקירה הקונקרטי של הנאשמת, השונה בתכלית, נוכח ניסיונה רב השנים, והיותה מטפלת מוערכת ע"י הורים רבים, כפי שהוכח ממכתבי ההוראה והמלצתה שהוגשו. הסניגורית הפניטה לחילוף הזמן מאז ביצוע העבירה, וכן לטענתה, כי תיקים בסביבות חמורות יותר, הסתיימו בהסדרים מותנים בהם לא הגיע כתוב אישום. לטעמה של הסניגורית, עצם הגשת כתוב האישום מהו אפליה הנאשמת ביחס לאחרות במצבים דומים ואף חמורים יותר שענין הסתיים מחוץ ליכולתי בית המשפט. הסניגורית הדגישה את היעוז של הנאשמת מעשייה שלא, את חרטתה המידית, ואת הפקט הלקחים שביצעה בכך שסקרה את הפעוטון בيتها, ובערבה לעבוד במקום ציבורי ומפוקח. הסניגורית הדגישה את מרכזיות העיסוק בנסיבות זהותה של הנאשמת, בשנות השישים לחייה, שמצבה הבריאותי אינו כתمول שלושם. מטעמים אלו, וכן מהטעם שקייםה של הרשעה יגעה ברמת סבירות גבוהה בסיכון הנאשمت לעבוד בתחומה, בהתחשב בהוראות חוק הפקוח על מעונות יום לפעוטות, תשע"ט-2018 (להלן - **חוק הפקוח**) ובהוראות נוהל בדיקת רישום פלילי לצורך הנפקת רישיון הפעלה למען יום (להלן - **הנווה**), סבירה הסניגורית, כי הנאשמת עדשה בתנאים לביטול הרשעתה, שכן הוכח נזק קונקרטי.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגעليس לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוגנת ונسبות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עברה הנאשמת פוגעות בכבוד האדם, שלום גופו ונפשו וכן ביכולתם של הורים לתת אמון בגורמים המופקדים על טיפול בילדים. פגעה כזו יש בה משום מעילה באמון ההוראים במקירה הקונקרטי וכן באופן ציבורי וכללי. لكن גם במקרים מסוימים, שאינו ברף חומרה גבוהה מן היבט הפסיכולוגי, נשקפת פגעה ממשית בערכים המוגנים.

נסיבות הקשורות ביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנسبות הקשורות ביצוע העבירה יש לשקל את אלה, לעניין קביעת המתחם: מבון שאין מדובר בעבירה מתוכננת אלא בכשל נקודתי, קצר מועד וממוקד. בפועל, הנזק שנגרם הוא בעיקר בהיבט הנפשי-רגשי, ופוטנציאלי הנזק בוודאי שרבי יותר; כמתואר בתסקירות, פקעה סבלנות הנאשמת וכן פעולה כפי שפעלה ולא מתוך כוונת זדון פעולה, אלא מתוך אזלת יד רגעית. אין בכך להציג מחומרת המעשים, אך יש בכך להסבירם ולא להצדיקם. מיד הבינה הנאשמת, כי כשלם כשל ממשמעות, והוא עליה להימנע מן המעשה, בעיקר נוכח מרום גילה וניסיונה החיבוי, המוצלח ואරוך השנים בטיפול בנסיבות; מבון שלא ניתן להתעלם מהעובדת שחומרת המעשה נעוצה בפעריו הכוחות שבין אדם בגורן לבין בעל חסר ישע.

מתחם הענישה - הצדדים לא חלקו על מתחם הענישה המקורי במאסר מותנה ו Masteyim במספר חדש מאסר שיכול וירצוז בעבודות שירות. בעניין זה מפנה לרע"פ 17/2018 ר' אובי נ' מ' (יום 14.3.2018), שם מדובר במקרה אחרות אך חמורות לכשעמן. כדבר באויה עבירה. אך זהו המתחם שאמאז.

נסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן למת משקל לנسبות הבאות שאין קשרו ביצוע העבירה, בנסיבות גזרת העונש בתוך המתחם: לא "גרם נזק לנאשמת משליחתה לשלא" כפי שעתרו שני הצדדים; הנאשמת הכתה על חטא מיד עם ביצוע העבירה, ושינתה את אורחותיה וויסוקה, בכך שחדלה לטפל באופן פרט בנסיבות, והפכה להיות שכירה במקום ציבורי. היא הביעה חרטה כנה למשעים ובושא, וגם לפני אמרה

שמעשה זה אינו מאפיין אותה. לכל אורך חייה עמלה הנאשمة למען משפחתה ולמען הילדים בהם טיפולה, ונדמה כי אין מחלוקת, כי היא אשת מקצוע מוכשרת ואהובה.

ביטול הרשותה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המียวחות לו, יש להרשותו. זה הכלל. א-הרשותה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מ"** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי א-הרשותה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: **הראשון**, כאשר טיב העבירה מאפשר א-הרשותה מבחינות שיקולי הענישה ליחיד ולרבבים; **השני**, כאשר הנזק הולך להיגרם לנאשם מעצם הרשותתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **aban נ' מ"** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7.

אשר לתנאי הראשון - לטעמי פגעה בפועל או בחסר ישע על-ידי מי שאמון על הטיפול בו, גם אם מדובר בפגיעה ברף נמוך, כמו במקרכנו, היא פעולה שאינו אפשר ביטול הרשותה. יש בעצם המעשה ממך של חומרה החורגת מן המקרכה הספציפי, ופגוע ביכולתו של הציבור לחת אמון במיל שופך על טיפול בicker לו מכל - ילדי הרכבים. כאןணנים לתמונה גם שיקולים של מדיניות ציבורית רואה, ובهم הרתעה וייעוץ הציבור בתחום הנוגע לכלל הציבור. בהקשר זה, אני סבור כי צודקת המאשימה בעתירתה להוותיר את הרשותה על כנה.

אשר לתנאי השני - הסניגורית טוענה, כי הורתת הרשותה על כנה תמנע מן הנאשמת לעבד בתחום עיסוקה המקורי לה שימושה בחיים, שלו הקדישה כל חייה - טיפול בפועלות. בהקשר זה היא הפנתה בהרחבה לחוק היפויו ולנהל וטענה, כי ביטול הרשותה לא ימנע מהרשויות, מכוח אותם דין, לצפות גם במידע פלילי הכלול תיקים פתוחים והיעדר הרשותות, כך שאי-הרשותה של הנאשמת לא "תשתר" את עובדת קיומו של תיק זה מן הרשותות.

אלא שטיעון זה אינו עומד בבחן המציאות החקוק והנהל, שכן, חוק היפויו קבוע בסעיף 6(א)(1) כך: "המונה ייתן או יחדש רישוון הפעלה לגבי מעון יומם לפועלות, מנהל המעון, מנהר-מטפל במעון וכל שאר העובדים במעון, ולענין מבקש הפעלה, הבעלים של מעון היום לפועלות, מנהל המהו, לא הורשו ולא הוגש נגדם כתוב אישום בעבירה **שמפהת מהותה, חומרתה או נסיבותה**, מי שביצעה אינו ראוי להיות מפעיל, בעלים או מנהל של מעון יומם לפועלות, מנהר-מטפל או עובד במעון יומם לפועלות...". (ההדגשה הוספה).

משמעות הדבר היא, שאין לכוארה הבדל, בין מי שהורשע בדיון לבין מי שבית המשפט ביטל הרשותתו, שכן לגורם הממונה שיקול דעת לבחון את נסיבות המקרכה - מהותה חומרתתו ונסיבותו - ולהחליט אם יש בכלל אלה למנוע תעסוקה מאדם המבקש לעבד בתחום. כמובן, כל מקרה יבחן לגוף על-פי נסיבותו בהתאם לשיקול דעת הממונה, כשעוצם הרשותה או היעדרה, הם אך שיקול אחד בפני הממונה בבואו להחליט.

אשר לנסיבות מקרכנו - עמדתי על הסבריה של הנאשمة לאופן שבו פעלה בנסיבות המקרכה, וכן בראור כי מדובר בכשל ממוקד שאינו מאפיין את אורחותה, כפי שיעידו על כך מכתביהם של ההורים, עליהם עמדתי גם כן. لكن, כשמדבר בכשל נקודתי, ובמעשה שלא בוצע מתוך כוונת מכoon אלא בשל אבוד שליטה רגעי, חזקה על הגורם המוסמך, שידע לחת משקל ראוי לכלל השיקולים, ובכל זאת, לניסיונה רב השנים והחויבו של הנאשمة בטיפול בפועלות. על-כן, לא

סבירתי, כי הנאשמה עמדה בנטול להראות כי יגרם לה נזק בלתי סביר מהוותרת הרשותה על כנה.

הסניגורית הפנתה לפסקה שמן הראי להתיחס אליה. אשר ל-ע"פ (ת"א-יפו) 70650/04 **רולקר נ' מ"י** (מיום 11.10.2005), שם דובר בנסיבות אחרות של פגעה בתוך המשפחה, וגם בעתרת המתלוונת לביטול הרשותה של הנאשם, בעליה, כאשר נמצא כי הכוח קיומו של נזק בלתי מידתי מעצם הרשותה. בת"פ (שלום י-מ) 45844-03-13-**מ"י נ' אילון** (מיום 18.9.2014) נדונו נסיבות חמורות יותר מבחינת טיב הפגיעה בקטין, אך הנסיבות שם הובילו את המדינה לקבוע שאין קלון בעצם ביצוע העבירה בשל נסיבותה, ושם דובר במילוי שעשוות היו להיחסם אפשריות העסקתו אדריכל. שם גם דובר באירוע אקראי שלא בין אדם שהופקד על שלומו של הקטין לקטין. בע"פ 9090/00/**שנידרמן נ' מ"י** (מיום 22.2.2001) נדון עניינו של צער בתחלת דרכו, בשונה ממקרנו, שם היה זה השיקול העיקרי בביטול הרשותה. בנוסף, אזכיר כי הסניגורית חזרה בה מטענותיה בכל הנוגע לאכיפה ברורנית, בהודעה שמסרה לביתה משפט ביום 3.2.2020, ולכן לא מצאתи לנכון להתיחס לטיעוניה בהקשר זה.

על-כן, הרשותה תיוותר על כנה.

המיוקם במתחם - נכון האמור, יש למקם את הנאשمة בתחום המתחם.

גירות הדין

לפיכך, אני מחייב לגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חדש מאסר שלא ירצה, אלא אם תעבור הנאשمة כל עבירות אלימות כלפי חסר ישע בתחום שנתיים מהיום;
- ב. 180 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ז), אשר ירצו החל מיום 1.1.2021 על-פי תוכנית שיכן שירות המבחן ובפיקוחו. התוכנית תוגש לבית המשפט בתוך **30 ימים**. הנאשمة הזזהה כי אין-קיים צו השל"ז באופן משבע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראי לרבות הטלת מאסר בפועל;
- ג. פיצוי להורי הקטין, ע"ת 1 בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם בתשלום אחד עד ליום 1.3.2021. אי עמידה בתשלום במועד תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק.

יש לשלווח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתחום 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"א, 08 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.
עמוד 5